

בסיום קורס הקצינות, צריפין

במסדר הקצינות שלפנינו מתגלמת אחת התמורות הגדולות והמבורכות שבחיינו, תמורה שלא החלה בצבא־הגנה לישראל, אבל הגיעה בו לשיאה: השוואת חובת הבת והאשה לזו של הבן והגבר. זהו יותר משוויון זכויות. לא בזכויות נמדד ערך האדם. מותר־האדם הוא לא הזכויות שהוא ניהנה מהן. יתרונו המיוחד של האדם הוא הכרת־החובה, כי רק לאדם בתוך כל העולם החי, יש מושג והכרה של חובה. לכל בעלי־החיים ישנן זכויות, והכל שווים בזכויותיהם, אך אין להם — על כל פנים במידה שהדבר ידוע לנו — ידיעת החובה.

ולפיכך הדרגה העליונה של שוויון הוא שוויון החובות, והדרגה העליונה בסולם החובות היא חובת ההגנה. כי כאן נדרש מן האדם הכל. לא חלק מכספו, לא חלק מזמנו וממרצו, אלא הוא בעצמו, עצם חייו — המתת העליונה שיש לבן־אדם, ואין למעלה מהחיים, — וכשיש הכרח דורשת המולדת גם זאת מהאדם. ולפיכך משמש הצבא כסמל העליון של החובה, וכל זמן שאין האשה שווה בחובה זו לגבר — אין לה שוויון מלא ואמתי. ההרגשה הפסולה, שנתפסו לה גם רבות מבין הנשים והבנות, שהאשה פטורה מחובה זו — היא סימן של נחיתות. עברנו כברת־דרך ארוכה עד אשר הגענו בימינו לשלב עליון זה בשוויון אנושי בתוכנו, — שוויון החובות בין איש ואשה, אם כי המעבר אצלנו לא היה כל כך קשה כמו אצל רבים אחרים.

[לטקסט המלא באתר פרויקט בן-יהודה.](#)

קראו את הקטע וענו:

- מהי ההחלטה שהתקבלה?
- האם היו התנגדויות להחלטה? מצד מי?
- באיזה אופן ההחלטה משקפת את תפיסת הממלכתיות?
- איך זה בא לידי ביטוי בישראל של היום?